

Se lasă „îndurarea” alungată așa ușor?

5 aprilie 2008

Gili Cârstea

Unul dintre motivele principale pentru care mulți resping solia 1888 este imposibilitatea de a accepta că Dumnezeu ar permite vreodată ca un eșec de asemenea proporții să afecteze biserica Sa. Dacă este adevărat că atunci era timpul divin pentru încheierea lucrării, ea s-ar fi realizat indiferent ce ar fi făcut conducătorii bisericii.

Ei citesc despre poziția liderilor noștri din 1888, care L-ar fi răstignit pe Hristos dacă era acolo personal; despre batjocorirea Duhului Sfânt, în încercarea Lui de a oferi bisericii începutul Marii Strigări; despre refuzul de a accepta sfaturile sorei White, pe care o ridiculizau la fel ca și pe Jones și Waggoner; despre complotul prin care sora White a fost alungată în Australia, astfel ca solia să nu mai tulbure pe frații „din inima lucrării.”

Citesc, și nu le vine să creadă. Nu este posibil ca Dumnezeu să renunțe la intențiile și planurile Sale cu biserica, din cauza câtorva oameni care doresc altceva! Cum să abandoneze El planurile cele înțelepte, și să permită unor descreierați să conducă lucrarea după bunul lor plac? Nu, așa ceva nu este posibil. Este absurd ca Dumnezeu să Se dea la o parte și să amâne revenirea lui Hristos pentru mai bine de 120 de ani, doar pentru că așa au vrut câțiva oameni cu influență de acum un secol.

Așa ceva nefiind posibil după opinia lor, singura variantă plauzibilă rămâne aceea că solia 1888 nu este ceea ce se pretinde. Da, este posibil să fi fost o mare dezbateră teologică, dar fără implicații pentru timpul nostru.

Dacă citim cu atenție Scriptura, descoperim repede și în multe cazuri această trăsătură de caracter a Tatălui nostru ceresc: El Se retrage atunci când copiii Săi se impun să meargă pe căile alese de ei. El respectă voința liberă a indivizilor și națiunilor, chiar dacă asta va însemna mereu răstignirea Sa.

Iată un exemplu în acest sens.

Ezechia a fost unul dintre cei mai buni împărați ai poporului ales. Reformele aduse de el au produs mare bucurie în cer. Și tocmai când ajunsese să se bucure și el de rezultatele muncii lui, este lovit de o boală necruțătoare.

Domnul trimite pe profetul Isaia la prietenul Său Ezechia cu vestea tristă că suferința lui nu are vindecare, și că este timpul să se pregătească de odihnă. Dar Ezechia nu este dispus să accepte realitatea. Nu este posibil să iasă din scenă tocmai acum, când a reușit să aducă poporul atât de aproape de Dumnezeu și de închinarea autentică. Și Ezechia a vărsat multe lacrimi, spune raportul biblic.

Ce înseamnă aceasta nu este greu să bănuim. Ezechia Îi reproșa lui Dumnezeu că îl părăsește tocmai când avea nevoie de El cel mai mult. Mentalitatea acelei vremi era că boala este o pedeapsă de la Dumnezeu, iar împăratul nu înțelegea unde a greșit. Știa sigur că tot ce făcuse pentru Iuda purtase semnătura divină. El înfruntase imperiul asirian doar prin credință în puterea protectoare a lui Dumnezeu, și avusese o mare izbândă. Profetul Isaia era alături de el, iar colaborarea lor fusese impecabilă. De ce ar dori Dumnezeu să scape de el?

Cu fața la perete vărsând multe lacrimi, Ezechia spunea că el refuză să se conformeze realității așa cum o descria Dumnezeu, cerând astfel ca evenimentele să fie stopate printr-o intervenție creatoare a cerului. Dumnezeu a cedat în fața hotărârii lui Ezechia, acceptând ca lucrurile să se desfășoare după voința împăratului.

Consecințele au fost teribile. În această parte a vieții lui, Ezechia a născut pe Manase, unul dintre cei mai răi împărați care au ajuns vreodată pe tronul lui Iuda. A umplut țara cu altarele lui Baal și stâlpii Astarteei, pe care le ridicase chiar în incinta sanctuarului. Și-a trecut fiul prin foc, în cinstea lui Moloh; se îndeletnicea cu ghicirea și vrăjitoria; întreținea la curte oameni care chemau duhurile și ghiceau viitorul. Iată cum vedea cerul domnia lui Manase:

„Pentru că Manase, împăratul lui Iuda, a săvârșit aceste urâciuni, pentru că a făcut mai rău decât tot ce făcuseră înaintea lui amoriții, și pentru că a făcut și pe Iuda să păcătuiască prin idolii lui, iată ce zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Voi aduce peste Ierusalim și peste Iuda nenorociri care vor asurzi urechile oricui va auzi vorbindu-se de ele” (2 Regi 21:11-12).

Fiul acela trecut prin foc în cinstea lui Moloh era Amon, succesorul la tron, iar Moloh a avut grijă să-l conducă pe calea tatălui său.

Toate aceste nenorociri care s-au abătut asupra lui Iuda puteau fi evitate, dacă Ezechia ar fi fost dispus să accepte situația, și să-și încredințeze soarta, a lui și a națiunii, în mâna lui Dumnezeu.

Acest caz ne ajută să înțelegem mai bine modul în care acționează Dumnezeu și reacția Sa față de voința clar exprimată a copiilor Săi, în opoziție cu voința Sa.

Dumnezeu știa foarte bine ce urma să se întâmple în cazul în care Ezechia ar fi fost vindecat. Chiar El ne spune că nenorocirile au venit deoarece Manase a dus poporul în idolatrie. Atunci de ce a fost de acord cu cererea lui Ezechia, știind bine că de aici va rezulta atâta suferință și moarte?

La fel se întâmplă în cazul 1888. Știind că revenirea lui Hristos va fi amânată cu mai bine de un secol, timp în care omenirea va fi zguduită de două războaie mondiale, plus sutele de conflicte regionale, de ce a permis Dumnezeu opozițiilor din 1888 să câștige supremație, să batjocorească pe Duhul Sfânt și astfel să împiedice ca începutul Marii Strigări să dea roade? De ce să Se lase alungat de aberațiile câtorva oameni firești, care n-aveau nicio legătură cu scopurile și planurile lui Dumnezeu pentru poporul Său?

Răspunsul este simplu:

„Dumnezeu nu forțează voința sau judecata nimănui. El nu găsește plăcere într-o ascultare din constrângere. El dorește ca faptele Sale să-L iubească deoarece El este vrednic de dragoste. El acceptă ascultarea lor atunci când aceasta vine dintr-o apreciere inteligentă a înțelepciunii, dreptății și bunăvoinței Sale. Toți cei care au o corectă apreciere a acestor calități Îl vor iubi deoarece se simt atrași de aceste atribute ale Sale” (GC 541 - cap. Prima mare amăgire).

„În planul Său de guvernare nu se folosește forța brutală spre a forța conștiința. Iudeii așteptau ca împărăția lui Dumnezeu să fie întemeiată pe aceleași principii ca împărățiile lumii. Ei recurgeau la măsuri exterioare pentru a promova neprihănirea. Ei născociau metode și planuri. Dar Hristos plantează un principiu. Implantând adevărul și neprihănirea, El contracarează eroarea și păcatul” (COL 77 - cap. Ca sămânța de muștar).

„Pământul era întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu se putea face prin forță. Exercițiul forței este contrar principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El nu dorește decât servirea din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin dragoste se trezește dragostea. A cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie arătat în contrast cu caracterul lui Satana” (DA 22 - cap. Dumnezeu cu noi).

„Misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primească. Numai Satana și oamenii stăpâniți de duhul lui caută să forțeze conștiința. Sub pretenția râvnei pentru dreptate, oamenii asociați cu îngerii răi aduc suferință asupra semenilor lor pentru a-i converti la ideile lor religioase; dar Hristos Se arată totdeauna plin de îndurare, căutând să câștige inimile oamenilor prin descoperirea dragostei Sale...

„Nu poate exista dovadă mai clară că avem spiritul lui Satana decât dispoziția de a răni și distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră, sau acționează contrar ideilor noastre” (DA 487 - cap. Ultima călătorie din Galilea).

Când vom avea o înțelegere corectă a caracterului lui Dumnezeu, atunci ne va fi simplu să acceptăm că El nu se va impune niciodată în fața unei voințe libere, și mai ales când acea voință reprezintă conducerea colectivă a poporului Său. Când

oamenii din poziții de răspundere “se alipesc de idoli deșerți,” îndurarea se retrage (Iona 2:8), deoarece ea respectă libertatea în cel mai înalt grad. Da, ea muștră, avertizează, rabdă, speră, dar când idolii sunt preferați în locul neprihănirii, îndurarea trebuie să se retragă. Aceasta este dreptate divină.

Conducătorii iudei n-au putut crede că Dumnezeu va permite vreodată poporului Său să alunece atât de departe în beznă încât să omoare chiar pe Mesia, Salvatorul națiunii. Au trecut două mii de ani, și ei nici acum nu cred că așa ceva este posibil.

Au trecut 120 de ani de când Dumnezeu a oferit începutul Ploii Târzii, dar poporul nostru nici acum nu crede că ea a fost respinsă, „și prin acțiunea propriilor noștri frați ea a fost ținută departe de lume.”

Și totuși, aceasta este singura explicație pentru prezența noastră aici, la această oră târzie a istoriei.
